

รู้ศัพท์

300 คำ

ก็พูด อ่าน เขียน

ภาษาจีนได้

เผยเคล็ดลับที่จะทำให้คุณ
พูด อ่าน เขียน ภาษาจีนได้
ด้วยการเรียนรู้คำศัพท์
เพียง 300 คำ

เนื้อหาเข้าใจง่าย นำไปใช้ได้จริง!!
พร้อมแบบทดสอบวัดความรู้
และความเข้าใจท้ายเล่ม

รู้ศัพท์ 300 คำ

ก็พูด อ่าน เขียน ภาษาจีนได้

รู้ศัพท์ 300 คำ
ก็พูด อ่าน เขียน ภาษาจีนได้

ผู้เขียน

วิมลรัตน์ วศินนิตวงศ์

กองบรรณาธิการ

บุญสิตา พิทักษ์ธรรม

ศิลปกรรม

ฐิติพร ทองอยู่

อภิษฎา ศิริรักษา

ออกแบบปก

วไลพร เกษมสวัสดิ์

ISBN

978-616-381-027-4

ราคา

179 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์
พ.ศ. 2537 ห้ามลอกเลียนแบบ ทำซ้ำหรือ
คัดลอกส่วนหนึ่ง ส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตจากทางบริษัท
เป็นลายลักษณ์อักษร

จัดทำโดย

บริษัท อินส์ปัล จำกัด

สำนักพิมพ์ Life Balance

379/13 เอกมัยคอมเพล็กซ์ ถนนสุขุมวิท 63

แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กทม. 10110

โทร. 089-927-7455

Email : dp_publish@hotmail.com

www.inspal.co.th

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

เลขที่ 1858/87-90 ถนนบางนา-ตราด

แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2739-8000 โทรสาร 0-2751-5999

www.se-ed.com

พิมพ์ครั้งที่ 3

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

วิมลรัตน์ วศินนิตวงศ์.

รู้ศัพท์ 300 คำ ก็พูด อ่าน เขียน ภาษาจีนได้.-- กรุงเทพฯ : อินส์ปัล, 2558.

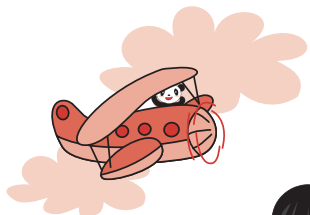
232 หน้า.

1. ภาษาจีน--คำศัพท์. I. ชื่อเรื่อง.

495.181

ISBN 978-616-381-027-4

คำนำ

ในปัจจุบัน ทุกประเทศในโลกล้วนมีการติดต่อแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างกันมากขึ้น ทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ซึ่งส่งผลให้การเรียนภาษามีความสำคัญมากขึ้นตามไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่ประเทศจีนขึ้นมาเป็นประเทศที่มีอำนาจทางเศรษฐกิจอันดับต้นๆ ของโลก ดังนั้นจึงปฏิเสธไม่ได้ว่าภาษาจีนก็เป็นอีกหนึ่งภาษาที่ไม่ควรมองข้ามเช่นกัน หลายคนอาจไม่รู้ว่าควรจะเริ่มเรียนภาษาจีนอย่างไรให้สามารถพูด อ่าน เขียน แปลภาษาจีนในชีวิตประจำวันได้อย่างรวดเร็ว

ผู้เขียนจึงได้รวบรวมและคัดเลือกคำศัพท์ภาษาจีนที่พบบ่อยมา 300 คำ โดยเน้นการสอนโครงสร้างประโยคควบคู่ไปกับการใช้คำศัพท์ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนั้นยังได้แนะนำพินอิน (拼音) ซึ่งเป็นการใช้อักษรละตินเป็นสัญลักษณ์ในการกำกับเสียงอ่านภาษาจีน พร้อมการเทียบเสียงอ่านเป็นภาษาไทยที่ใกล้เคียงกับการอ่านออกเสียงในภาษาจีนมากที่สุด อีกทั้งยังมีแบบฝึกหัดวัดความเข้าใจท้ายเล่ม เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้อ่านอีกด้วย

โดยผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะมีส่วนช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจภาษาจีนและสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว

วิมลรัตน์ วศินินิตวงศ์

สารบัญ

รู้ศัพท์ 300 คำ

ก็พูด อ่าน เขียน ภาษาจีนได้

บทนำ

รู้จักพินอิน

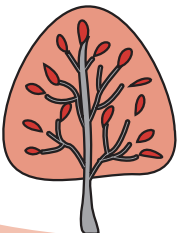
★ พยัญชนะ	12
★ สระ	13
★ วรรณยุกต์	15

Part 1

รู้จักชนิดของคำในภาษาจีน

★ คำแท้

1) คำนาม	18
2) คำสรรพนาม	19
3) คำบอกจำนวน	20
4) คำลักษณะนาม	20
5) คำกริยา	22
6) คำกริยานุเคราะห์	22
7) คำคุณศัพท์	23

★ คำไม่แท้	24
1) คำวิเศษณ์	24
2) คำบุพบท	24
3) คำช่วย	25
4) คำสันธาน	29
5) คำอุทาน	30
6) คำเลียนเสียง	30

Part 2 รู้จักคำศัพท์ 300 คำที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน

★ คำนาม	32
★ คำสรรพนาม	45
★ คำแสดงคำถาม	47
★ คำกริยา	48
★ คำคุณศัพท์	53
★ คำบอกเวลา	57
★ คำวิเศษณ์	58
★ อาการป่วย	59
★ คำบอกตำแหน่งและทิศทาง	60
★ คำสันธาน	61

Part 3 การผูกประโยค

★ โครงสร้างประโยคภาษาจีน 64

★ เรื่องเกี่ยวกับตัวเอง 66

1) ฉันเป็น..... 66

2) ฉันชอบ..... 70

3) ฉันสามารถ.....ได้ 73

4) ฉันเคย..... 76

★ คำถาม 79

1) คุณต้องการ.....อะไร 79

2) คุณจะ.....ที่ไหน 83

3) คุณจะ.....เมื่อไหร่ 86

4) คุณ.....อย่างไร 89

5) นี่คือ.....ของใคร 92

6) คุณ.....แล้วหรือยัง 95

★ การบอกสภาพ 98

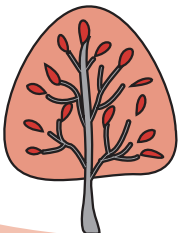
1) ฉัน..... 98

2) ฉันกำลังจะ..... 101

3) ฉันกำลัง.....อยู่ 104

4) ฉันยังไม่ได้..... 107

5) นี่เป็นครั้งแรกที่ฉัน..... 110

★ การอธิบาย

1) นี่คือ.....ของฉัน	113
2) ถึงแม้ว่า.....แต่.....	116
3) เพราะว่า.....จึง.....	119
4)เกินไป	122
5)อยู่.....	125

★ การขอร้อง การสั่ง และการห้าม

1) กรุณา/เชิญ.....	128
2) ช่วยฉัน.....หน่อยได้ไหม	131
3) กรุณาอย่า.....	134
4) ห้าม.....	137

★ การแสดงความคิดและความรู้สึก

1) ฉันอยาก.....	140
2) ฉันคิดว่า.....	143
3) ขอขอบคุณที่คุณ.....	146
4) ขอโทษ.....	149

Part 4 การประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

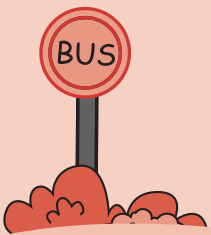
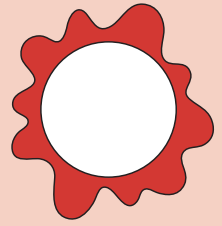
- ★ เรื่องเกี่ยวกับตัวเอง 154
- ★ คำถาม 157
- ★ การบอกสภาพ 160
- ★ การอธิบาย 163
- ★ การขอร้อง การสั่ง และการห้าม 166
- ★ การแสดงความคิดและความรู้สึก 169

Part 5 แบบฝึกหัดวัดความเข้าใจ

- ★ คำนาม 174
- ★ คำกริยา 181
- ★ คำคุณศัพท์ 188
- ★ คำวิเศษณ์ 195
- ★ คำบอกตำแหน่งและทิศทาง 202

เฉลยแบบฝึกหัดวัดความเข้าใจ

- ★ คำนาม 210
 - ★ คำกริยา 214
 - ★ คำคุณศัพท์ 218
 - ★ คำวิเศษณ์ 222
 - ★ คำบอกตำแหน่งและทิศทาง 226
-

บทนำ

รู้จักเพื่อน

บทนำ รู้จักพินอิน

汉语拼音 (Hànyǔ Pīnyīn) (ฮั่นหย่ว พินอิน) คือ ระบบ
สัทอักษรภาษาจีนหรือเรียกกันโดยทั่วไปว่า **拼音 (pīnyīn)**
(พินอิน) พินอินเป็นการใช้อักษรละตินเป็นสัญลักษณ์ในการกำกับ
เสียงอ่านภาษาจีน โดยการกำกับเสียงอ่านส่วนใหญ่จะประกอบ
ด้วย เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์

พยัญชนะ

เสียงพยัญชนะในภาษาจีนมี 23 เสียง ดังนี้

b – บัว	p – พัว	m – มัว	f – ฟัว
d – เตอ	t – เทอ	n – เนอ	l – เลอ
g – เกอ	k – เคอ	h – เฮอ	j – จี
q – จี	x – ซี	z – จื่อ	c – ชื่อ
s – ชื่อ	zh – จรื่อ	ch – ชรื่อ	sh – ชรื่อ
r – ยรื่อ	y – ยี	w – อุ	

TIPS...

ขณะออกเสียง zh ch sh r นั้นปลายลิ้นจะต้องแตะเพดาน
หน้า แล้วเปล่งเสียงออกมา

สระ

เสียงสระในภาษาจีนมี 36 เสียง โดยแบ่งเป็นสระเดี่ยว สระ
ประสม และสระประสมที่ลงท้ายด้วยเสียงนาสิก ดังนี้

★ สระเดี่ยวมี 6 เสียง ได้แก่

a - อา o - ออ e - เออ
i - อี u - อุ ü - อวิ

★ สระประสมมี 14 เสียง ได้แก่

ao - เอา ai - ไอ ou - โอว
ei - เอย er - เออร์ ia - อยา
ie - เอีย iao - เอียว iu - อิว
ua - อวา uo - อัว uai - ไว
ui - อูย üe - เอวีย

★ สระประสมที่ลงท้ายด้วยเสียงนาสิก มี 16 เสียง ได้แก่

an - อาน ang - อาง ong - อง
en - เอ็น eng - เอิง ian - เอียน
in - อิน iang - เอียง ing - อิง
iong - อยง uan - อวาน un - อุน
uang - อวาง ueng - เอวิง üan - เอวียน
ün - อวิน

TIPS...

ü – อวี ขณะออกเสียงให้ออกเสียง ü ให้ออกเสียง “ อี ” ซึ่ง
ริมฝีปากจะแบน จากนั้นห่อริมฝีปากเข้าหากันเป็นรูปกลม

วรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนมีเครื่องหมายแทนวรรณยุกต์ 4 เสียง และ 轻声 (qīngshēng) (จิงเซิง) เสียงเบาหรือเสียงที่ไม่มีเครื่องหมายกำกับ ดังนี้

1. 第一声 (dìyīshēng) (ตี้เอี๊ยะเซิง) เสียง 1 : เทียบได้กับเสียง “สามัญ” ของวรรณยุกต์ไทย แทนด้วยขีดระนาบสั้น (ˉ) เช่น chā (ชา), gē (เกอ) เป็นต้น

2. 第二声 (dìèrshēng) (ตี้เอ้อร์เซิง) เสียง 2 : เทียบได้กับเสียง “จัตวา” ของวรรณยุกต์ไทย แทนด้วยขีดขึ้นๆ เอียงขึ้นทางขวา (ˊ) เช่น bá (ปา), dí (ตี้) เป็นต้น

3. 第三声 (dìsānshēng) (ตี้ซ่านเซิง) เสียง 3 : เทียบได้กับเสียง “เอก” ของวรรณยุกต์ไทย แทนด้วยขีดรูปลิ้ม (ˇ) เช่น mǎ (หมา), wǒ (หว่า) เป็นต้น

4. 第四声 (dìsìshēng) (ตี้ซื่อเซิง) เสียง 4 : เทียบได้กับเสียง “โท” ของวรรณยุกต์ไทย แทนด้วยขีดสั้นๆ เอียงลงทางขวา (ˋ) เช่น pà (ผ้า), bù (บู๊) เป็นต้น

5. 轻声 (qīngshēng) (จิงเซิง) เสียงเบา : ออกเสียงสั้น
และเบา ไม่มีเครื่องหมายกำกับ เช่น a (อะ), de (เตอะ) เป็นต้น

TIPS...

- การกำกับเสียงวรรณยุกต์ให้กำกับไว้บนสระ เช่น wǒ, tā แต่หากเป็นสระประสมก็ให้กำกับเสียงวรรณยุกต์ไว้บนสระเดียว a o e i u ตามลำดับ เช่น shǎo, xiè เป็นต้น
- ยกเว้นสระ iu และ ui หากเป็นสระ iu จะต้องกำกับเสียงวรรณยุกต์ไว้บนสระ u เช่น liú, niǚ เป็นต้น ส่วนสระ ui จะต้องกำกับเสียงวรรณยุกต์ไว้บนสระ i เช่น zuì, huí เป็นต้น
- คำที่มีวรรณยุกต์เสียง 3 ติดกัน จะต้องเปลี่ยนเสียงพยางค์หน้าให้เป็นเสียง 2 เสมอ เช่น 你好 มาจาก nǐ (นี่) + hǎo (हाँ) ต้องออกเสียงเป็น níhǎo (หนี่हाँ) หรือ 打扫 มาจาก dǎ (ตำ) + sǎo (เล่า) ต้องออกเสียงเป็น dásǎo (ตำเล่า)

เสียงวรรณยุกต์เสียง 1	เสียงวรรณยุกต์เสียง 2	เสียงวรรณยุกต์เสียง 3	เสียงวรรณยุกต์เสียง 4

A whimsical illustration of a landscape. At the top, a multi-colored rainbow arches over a sky filled with soft, white, puffy clouds. In the center, a large, vibrant red cloud with a dashed black outline contains the text 'Part 1' and Thai text. Below the cloud, a rolling hill is depicted. On the left, a tree with a grey trunk and a large, flat, reddish-brown canopy stands. To its right, three small, stylized houses with orange walls and grey roofs are nestled on the slope. The hillside is decorated with small red flowers and green tufts of grass. The overall style is simple and cartoonish, using a warm color palette of reds, oranges, and greys.

Part 1

รู้จักชนิดของคำในภาษาจีน

Part 1 รู้จักชนิดของคำในภาษาจีน

ภาษาไทยและภาษาจีนนั้นนอกจากจะมีโครงสร้างประโยคที่แตกต่างกันแล้ว การแบ่งชนิดของคำในภาษาไทยและภาษาจีนล้วนก็มีความแตกต่างกันด้วย

ภาษาจีนนั้นแบ่งคำออกเป็น 2 หมวดใหญ่ๆ คือ คำแท้ **实词 (shící)** (หรือชื่อ) และคำไม่แท้ **虚词 (xūcí)** (หรือชื่อ) ประเภทของคำในภาษาจีน ดังนี้

คำแท้

คำแท้ คือคำที่มีความหมายค่อนข้างชัดเจน เป็นรูปธรรม สามารถเป็นส่วนประกอบของวลีหรือประโยค โดยที่ตัวมันเองสามารถเป็นประโยคได้ คำแท้ประกอบด้วยคำนาม คำสรรพนาม คำบอกจำนวน คำลักษณะนาม คำกริยา คำกริยานุเคราะห์ (คำช่วยกริยา) และคำคุณศัพท์ รวม 7 ชนิด

1) คำนาม

คือคำที่ใช้แทนคน สัตว์ สถานที่ หรือสิ่งต่างๆ เช่น

中国 (Zhōngguó) (จงกว๋อ) ประเทศจีน

朋友 (péngyou) (เพ็งโหย่ว) เพื่อน

脸 (liǎn) (เหลียน) ใบหน้า

笔 (bǐ) (ปี้) ปากก

音乐 (yīnyuè) (อินเยวี่ย) ดนตรี
大学 (dàxué) (ต้าเสวี่ย) มหาวิทยาลัย

2) คำสรรพนาม

คือคำที่ใช้แทนคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำบอกจำนวน คำวิเศษณ์ และคำสรรพนามสามารถแบ่งได้เป็น 3 ชนิด

★ บุรุษสรรพนาม เป็นสรรพนามที่ใช้แทนผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่กล่าวถึง เช่น

我	(wǒ)	(หว่อ)	ฉัน
你	(nǐ)	(หนี)	คุณ
他	(tā)	(ทา)	เขา (ผู้ชาย)

★ นิยมสรรพนาม เป็นสรรพนามที่ใช้ชี้เฉพาะเจาะจง บอกความใกล้เคียง หรือชี้ให้เห็นความแตกต่าง เช่น

这	(zhè)	(เจ้อ)	นี้
这样	(zhèyàng)	(เจ้อย่าง)	แบบนี้
那里	(nàli)	(น่าหลี่)	ที่นั่น

★ ปจฉาสรรพนาม เป็นสรรพนามที่ใช้ถาม เช่น

谁	(shéi)	(เสย)	ใคร
什么	(shénme)	(เสิ่นเมอ)	อะไร
哪里	(nǎli)	(หน่าลี่)	ที่ไหน

3) คำบอกจำนวน

คือคำที่ใช้แสดงจำนวน เช่น

零	(líng)	(หลิง)	ศูนย์
一	(yī)	(อี)	หนึ่ง
二	(èr)	(เออร์)	สอง
三	(sān)	(ซาน)	สาม
十	(shí)	(สือ)	สิบ
百	(bǎi)	(ป่าย)	ร้อย
千	(qiān)	(เชียน)	พัน
万	(wàn)	(วาน)	หมื่น

4) คำลักษณนาม

คือคำที่ใช้แสดงหน่วยในการนับของสิ่งต่างๆ ลักษณะนามในภาษาจีนแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด ได้แก่

★ ลักษณะนามของคำนาม เช่น

双	(shuāng)	(ชวง)	คู่
只	(zhī)	(จือ)	ตัว

★ ลักษณะนามของคำกริยา เช่น

次	(cì)	(ซือ)	ครั้ง
遍	(biàn)	(เปี่ยน)	รอบ

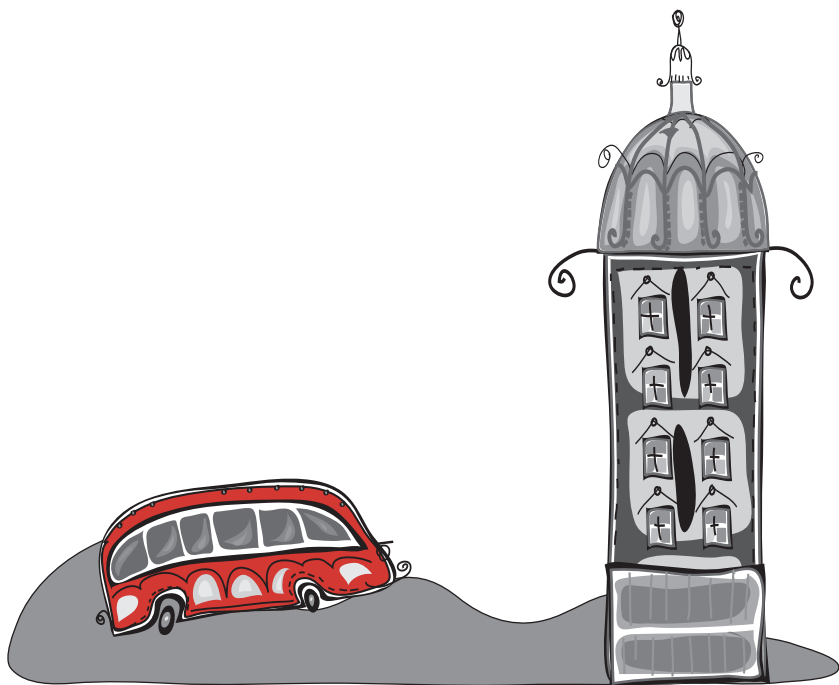
TIPS...

คำลักษณะนามในภาษาจีนสามารถวางไว้หลังคำบอกจำนวน
เช่น 一秒 (yìmiǎo) (อี่เหมี่ยว) 1 วินาที หรือหลังคำนิยม
สรรพนาม เช่น 这双 (zhèshuāng) (เจ้อชวง) คู่นี้ นอกจากนี้
นี้ยังสามารถซ้ำคำนั้นๆ ได้ โดยจะมีความหมายว่า “ทุก” เช่น

次次 (cìcì) (จื่อจื่อ) ทุกครั้ง

天天 (tiāntiān) (เทียนเทียน) ทุกวัน

5) คำกริยา

คือคำที่ใช้แสดงอาการ สภาพจิตใจ การกระทำ หรือการ
พัฒนาเปลี่ยนแปลง เช่น

看	(kàn)	(คั่น)	ดู
禁止	(jìnzhǐ)	(จิ้นจื่อ)	ห้าม
爱	(ài)	(อ้าย)	รัก
有	(yǒu)	(ไหย่ว)	มี

6) คำกริยานุเคราะห์ (คำช่วยกริยา)

คือคำที่ใช้แสดงความหมาย ความเป็นไปได้ ความจำเป็น หรือ
ความปรารถนา เช่น

会	(huì)	(หฺวัย)	เป็น
可以	(kěyǐ)	(เขออี้)	ได้
要	(yào)	(เย่า)	ต้องการ
想	(xiǎng)	(เสี้ยง)	อยาก

